

De tekst die is uitgesproken bij het afscheid namens WOUW en enkele schriftelijke reacties van Wouw-leden

WOUW - bijdrage bij de herdenking van Wil Merkies in de Oosterkerk, 14 febr 2018,
door Saar Boerlage

In Amsterdam is, door een groep vrouwen in de jaren zeventig een pand aan de Nwe Herengracht gekraakt. Daarin nestelden zich groepen als de bonte was, de rode vrouwen, de roze vrouwen, baas in eigen buik, etc. In Rotterdam ontstond later een netwerk van feministische oudere vrouwen, en dat werd zo'n 30 jaar geleden de aanleiding om in het vrouwenhuis de onderlinge ruzies tussen de verschillende feministische al wat ouder wordende vrouwen bij te leggen en gemeenschappelijk Wouw-Amsterdam op te richten. Wouw is de afkorting van Wijze Oude Wijven.

Toen Wil naar Amsterdam verhuisde werd ze lid van WOUW. Het duurde niet lang of ze werd bestuurslid en eindredacteur van de Wouw-publicaties. Jarenlang hoorde zij tot de kern van WOUW.

Belangenbehartiging voor vrouwen stond bij haar hoog aangeschreven, en zij moedigde mij aan om de Wouw-vrouwen te informeren over de Amsterdamse politiek. Ik schreef een rubriek in het Wouw-bulletin en Wil zorgde dat ik min of meer op tijd de tekst inleverde.

Wil deed altijd mee als er in Amsterdam geprotesteerd moest worden, als er oudere vrouwen ontslagen werden, voorzieningen werden afgeschaft of vrouwen het land werden uitgezet. Ze leefde ook mee met de mensen om haar heen, met het lief en leed van de Wouw-vrouwen zelf. En bovendien was zij degene, die als er een bulletin of een themapublicatie uitkwam, er in het vrouwenhuis een feestelijke middag van maakte. Met zo mogelijk een bijpassende discussie. Ook de latere zondagmiddag-salons met een praatje en een drankje waren aan Wil zeker besteed.

Wil kon over heel veel zaken meepraten. Dat kwam ook de laatste jaren goed van pas in de feminismegroep van Wouw, die Wil trouw bezocht. Daar werd verleden jaar op iedere bijeenkomst een filosoof besproken en de betekenis van die auteur ten aanzien van het feminisme. Die reeks werd vorige maand afgesloten en er werd toen besloten om het thema 'zelfbeschikking en economische zelfstandigheid' uit te gaan diepen. Wil was bereid om de eerste aanzet te geven....

De feminismegroep zal nu een ander moeten vinden. En ja, we zullen haar missen, om haar persoon en haar inzet. Altijd belangstellend, altijd strijdbaar en altijd met het hart op de goede plek.

Persoonlijk afscheidswoord van Virry, Sonja en Eeva

Beste vrouwen van het coördinatieteam,

Onvoorstelbaar maar de actieve Wil Merkies is niet meer.

Helaas kan ik woensdag a.s. niet aanwezig zijn bij het afscheid van Wil Merkies, daarom deze mail.

Wil Merkies was allang lid van de Wouw.

Ik heb haar leren kennen als een gedreven, creatieve en actieve persoonlijkheid, die haar hart had op de juiste plaats.

Als journaliste heeft ze altijd haar stem laten horen als het ging om sociale misstanden, speciaal voor vrouwen, en in het bijzonder bij de Wouw natuurlijk voor 50+ vrouwen.

Ik heb haar goed gekend, je moest het niet met haar oneens zijn, dan had je het moeilijk. Zelfs ben ik met haar op vakantie geweest naar Hongarije samen met twee andere Wouw vrouwen. Dat was bijzonder.

Zij heeft veel betekent voor de Wouw en ook voor mij, ik zal haar missen en wij allemaal!

Virry de Vries Robles.

Het wordt almaar stiller om ons heen,

Marjan wil jij zo vriendelijk zijn voor mij 1 bloem neer te leggen. Op die dag word ik opgenomen teneinde een nare operatie te ondergaan.

Wil Merkies, een voor mij éminence grise, ken ik van jongs af aan.

Een indrukwekkend en mooi afscheid gewenst

Met dank, I owe you

Sonja Bree.

Hartelijk dank voor de sfeervolle fotos van Wil's herdenking. Ik heb een brief geschreven aan haar kinderen. Ik kende Wil al in Amstelveen voordat ik lid werd van de WOUW. Zij was een belangrijk persoon in het kunst- en cultuurleven in Amstelveen. Zij maakte ook interviews van/met de Amstelveense vrouwenbeweging. Wil was een integere, autonome, feministische wijze vrouw, die we nog lang in onze gedachten zullen blijven herdenken.

Eeva Kriek-Tuovinen